

„Ja Pop.... als alles nog als vroeger was..”

Een golf van verteederling sloeg door haar heen bij dien ouden liefkozingsnaam; zij hadden toch éens zooveel van mekaar gehouden, hier, in ditzelfde eigen huis; in haar gedachten herzag ze hun eerste dagen: Herbert's blij-lachend gezicht om den deurhoek dat de vroolijkheid binnen-droeg....

„Toè Her”, vleidde ze week, haar armen om z'n hals en haar lichaam dicht tegen 't zijne, „je meende 't immers niet, dat.... van uitmekaar gaan.... 't kàn toch niet.. als je zooveel samen....;” ze snikte tegen zijn schouder, haar hoofd lei machteloos tegen de ruigte van zijn jas.

Hij legde zijn sigaar op den rand van zijn bord, klopte haar op den rug, hief dan haar hoofd met zijn hand.

„Hou-je nou kalm Lies.... kom, vooruit, je maakt immers jezelf overstuur met die malle jalouzie.... overal zoek jij wat achter....”

Ze bleef tegen hem aanleunen, te moe om weer te betoogen, te blij met zijn hartelijkheid om hem opnieuw verwijten te doen. Zoo, met haar hoofd tegen zijn schouder, kon ze zich verbeelden dat alles weer goed was, dat ten slotte zijn dreiging niet gemeend, en haar achterdocht overspanning moest zijn.

„Ga je gezicht eens wasschen,” ried hij, met een zacht duwtje in haar rug, „kom, knap je gauw een beetje op, dan blijf ik nog even bij Jopie.”

Ze streek met haar zakdoek langs de oogen en ging gedwee om de vriendelijkheid in zijn stem. 't Was immers al wat ze wilde: wat toewijding en zorg.... een kameraadschappelijk samengaan; steeds had haar kalme aard van zijn liefde slechts de teederheid begrepen, voor zijn heftigen levensdrang, zijn uitersten van leed en vreugde, voor de onstuimigheid van zijn jongen hartstocht had zij, de stille, schuwe, nooit anders dan bevreemding en heimelijken angst gevoeld.

Maar halfweg de trap al, kwelde haar achterdocht opnieuw.

Stuurde hij haar nu met een zoet lijntje de kamer uit om nogeens rustig zijn brief te lezen? En zij, dom schaap, lièt ze zich sturen, was ze nog blij met z'n liefde geweest?

Och, ze schikte zich immers veel te gedwee naar zijn wenschen; ze had in alle jaren van haar huwelijk zijn wil zonder denken als het hoogst gezag aanvaard.

Moeder verweet het nu: dat toegeven aan Herbert, dat slaafsch hem-naar-de oogen zien was schuld aan zijn onverschilligheid; 't was niet goed om een man zóó te verwennen als zij het Herbert had gedaan.

Ze had moeder bestreden; die zag immers al Herbert's eigenaardigheden van den slechtsten kant. En voor zichzelf was ze trotsch op haar gedweeheid, die ze een zich-voegen-uit-liefde vond; ze erkende niet hoeveel gemakzucht en angst voor moeilijkheden ze er onder verborg, hoezeer bangheid haar dreef....

Moest ze nu omkeeren.... snel de trap af.... onverwachts hem overrompelen terwijl hij las....?

In haar verbeelding zag ze hem schrikken, zich den brief rukken uit zijn handen.... triomfantelijk zou ze tegenover hem staan,.. zij voor eenmaal de sterkste, met haar onweerlegbaar bewijs!

Maar meteen weer overkroop haar een aarzeling, de instinctieve vrees om zijn pasgesuste drift weer op te jagen, en daarbij het martelend besef dat zij niets zóó vreesde als haar jaloersche vermoedens bewaardheid te zien....

Voor den spiegel op de slaapkamer bette ze haar gezicht met koud-water, trok de kam door haar ordeloos kruivend haar.

't Gaf niets, wist ze moedeloos, na zoo'n huilbui bleven haar oogen den ganschen dag rood en gezwollen, dan stond des avonds haar gezicht nog bleek en vertrokken, en ried ze, door Herbert's kritisch kijken, hoe leelijk en onaantrekkelijk ze eruit zag. Ze